

stoupěna zákonným zástupcem a že proto řízení jest zmatečné z důvodů § 529 odst. 2 c. ř. s. Žalobě, podané z tohoto důvodu pro zmatečnost, bylo vyhověno nižšími soudy, odvolacím soudem z těchto důvodů: Josef G. jako postupující ručil žalovanému (§ 1397 obč. zák.) a měl proto, třebas nevystupoval ve sporu tom přímo jako žalobce, hmotný zájem na tom, aby spor vyhrál jeho postupník (odvolatel), čehož nejlepším důkazem je, že nechal dojiti proti odpůrkyni k rozsudku pro zmeškání a nemohl proto odpůrkyni, ježto se jeho zájmy se zájmy jejími střetly, zastupovati, nýbrž měl učiniti opatření, aby byl místo něho ustanoveno jiný likvidátor nestranný, jenž by byl mohl zájmy odpůrkyniny hájiti lépe, než je mohl hájiti on sám (čl. 134 obch. zák.). Zůstal-li Josef G. přes to zástupcem žalobkyně v jejím sporu s odvolatelem, pak jej nelze považovati za zástupce, jak to má na mysli zákon a věc má se právě tak, jako kdyby odpůrkyně ve sporu tom vůbec zastoupena nebyla. Pak však jde o případ § 529 (2) c. ř. s. a soud procesní proto nepochybil, když žalobě vyhověl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Po právní stránce odvolací soud věc správně posoudil, dolíživ náležitě zřejmý rozpor zájmů Josefa G., jakožto postupitele pohledávky žalované a zájmů jeho jako jediného likvidátora žalobkyně — postoupené dlužnice — a také správně dovedl, že v tomto případě bylo nutno žalobkyni ustanoviti jiného zástupce k řádnému hájení zájmů, neboť to vyžadovala zvláštní povaha případu. Poněvadž Josef G. přes uvedený rozpor zájmový žalobu přijal a neučinil žádných opatření, by žalobkyni se dostalo řádného a nestranného zástupce, právem dospěl odvolací soud k přesvědčení, že žalobkyně nebyla ve sporu vůbec zastoupena a že jsou tu dány předpoklady žaloby pro zmatečnost dle § 529 čís. 2 c. ř. s. a je lhostejno, že tento rozpor zájmů na straně Josefa G. nevycítil dovolatel při podání oné žaloby a nežádal o zřízení kolisního opatrovníka.

Čís. 15073.

I když oba žalovaní byli trestním soudem odsouzeni pro trestní čin spáchaný na žalobci, může jeden z nich v civilním sporu o náhradu škody dokazovati, že zranění žalobcovo bylo způsobeno druhým žalovaným.

(Rozh. ze dne 25. března 1936, Rv II 330/34.)

Žalobce přednesl, že žalovaní nezl. Ervín Sch. a nezl. Alois L. házeli po něm kamením a poranili ho na oku. Žalobou domáhá se na nich z toho důvodu náhrady škody. Nižší soud uznaly podle žaloby na solidární závazek obou žalovaných k náhradě škody a námitku žalovaného

Aloise L., že kamenem, jímž bylo zasaženo oko žalobcovo, nehodil on (Alois L.), nýbrž Ervín Sch., vyvrátily poukazem na předpis § 268 c. ř. s., neboť oba obžalovaní byli pro tento čin odsouzeni trestním soudem pro přešupek §§ 269 a), 237 (152, 156 a), 167) tr. zák.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky nižších soudů, pokud šlo o žalovaného Aloise L. a uložil v tomto směru prvnímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Nižší soudy vycházejí z právního názoru, že v projednávaném případě jsou vázány podle § 268 c. ř. s. pravoplatným odsuzujícím nálezem trestního soudu, jímž byli oba žalovaní uznáni vinnými přestupkem shora uvedeným a spáchaným tím, že kamenem žalobci roztříštili levé oko. Trestním soudem bylo zjištěno, že oba žalovaní podnikli tehdy na žalobce společný, současný útok, při němž na něho oba házeli kamením. Tímto obsahem odsuzujícího nálezu trestního soudu jest procesní soud vázán. Oba žalovaní vytvořili házejíce kameny jediný předpoklad pro vznik skutečně utrpěné škody. Přes to však odepřely nižší soudy neprávem dovolateli právo, v civilním sporu podati důkaz o tom, že zranění bylo způsobeno kamenem hozeným ne jím, nýbrž nezl. Ervínem Sch. a nepřipustily důkazy o tom nabídnuté, neboť jejich výsledek po případě může mít podstatný vliv na poměr podílů obou žalovaných na způsobené škodě. Nepodaří-li se ovšem dovolateli důkaz jím postrádaný, nutno souhlasiti s napadeným rozsudkem o solidárním ručení obou žalovaných za poškození žalobcovo. Neprovedení těchto důkazů nelze proto uznati za správné a bude na procesním soudě, aby sám posoudil podle provedených důkazů, zdali a pokud uvedená námitka dovolatele má být pokládána za opodstatněnou.

Čís. 15074.

Sporné řízení ve věcech nájemních lze zahájit jen tehdy, byla-li tu výpověď z nájmu; nebylo-li jí, nutno odmítnouti podané námítky a zrušiti provedené řízení pro zmatečnost podle § 477 č. 6 c. ř. s. Byly-li podané námítky zase zpětvzaty, zruší se jen provedené řízení.

(Rozh. ze dne 26. března 1936, R I 224/36.)

Žalující zaslala žalovanému dopis ze dne 7. října 1935, který tento pokládal za výpověď a podal námítky, o nichž první soud položil rok. Při ústním jednání žalující navrhla odmítnutí námitek jako nepřipustných z toho důvodu, že nejedná se o výpověď dle § 560 c. ř. s., ale o zrušení nájemního, resp. pachtovního poměru dle § 1118 obč. zák. Důsledkem toho žalovaný vzal námítky zpět, s čímž ale žalující strana nesouhlasila, navrhla pokračování v řízení, prohlásila, že bere zpět námitku nepřipustnosti námitek žalované strany a navrhla vydání rozsudku